

Arrest

nr. 134 277 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij dient de tweede verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.4. Op 21 juni 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Bij arrest nr. 85 138 van 24 juli 2012 worden de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.2. bevestigd.

1.6. Op 27 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Bij arrest nr. 91 211 van 9 november 2012 van de Raad wordt de afstand van het geding, vermeld in punt 1.3., vastgesteld.

1.9. Op 8 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 16 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet van 27 juli 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatiek of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, hun centrum van belangen zich hier zou bevinden, Nederlandse en Franse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, een attest van inburgering voorleggen van vele sociale banden zouden hebben ontwikkeld, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen vroegen op 22.09.2010 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.07.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden een sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 27.07.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 24.07.2012 van de asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51/4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Eveneens voeren de verzoekende partijen een manifeste appreciatiefout aan.

De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

"Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

In wat de Dienst Vreemdelingenzaken overweegt dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is.

Terwijl de scholing van de kinderen wordt overweegt als een buitengewone omstandigheid.

Eerst moeten we preciseren dat de Raad van State een definitie van de buitengewone omstandigheid heeft gegeven.

Immers in het arrest n° 93.760 van 6 maart 2011, heeft de Raad van State besloten:

"les circonstances exceptionnelles" ne sont pas des circonstances de force majeure, mais qu'il faut et suffit que l'intéressé montre à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine (CE 06/03/2011, n° 93.760) »

Bijgevolg moeten de verzoeksters aantonen omstandigheid die moeilijk een terugkeer naar het land van oorsprong maakt om hun aanvraag in te dienen.

Meer is de scholing van kinderen als een dergelijke omstandigheid overweegt.

Immers blijkt het uit van een arrest van de Raad van State dat:

"Considérant que l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges sur place, une demande d'autorisation de séjour ; (CE 18/02/2014, n° 128.259)".

Bijgevolg is de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid.

In casu kunnen we vaststellen dat die informatie aan DVZ wordt overgebracht, en de verzoekers hebben het bestaan van een buitengewone omstandigheid gedemonstreerd.

Immers was het geschreven, met verschillende documenten, die het aantoont, in de aanvraag die op basis van artikel 9bis wordt ingediend.

Bijgevolg, door niet rekening met deze omstandigheid te houden, heeft het DVZ het artikel 9bis verschonden.

Schending van de artikel 8 EVRM

In wat DVZ overweegt dat het artikel 8 EVRM niet van toepassing is, en dat gewone sociale relaties buiten de scope van artikel 8 EVRM valt.

Terwijl Het blijkt uit dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM) dat dergelijke relaties in de scope van artikel 8 EVRM valt.

Dat artikel 8 van EVRM beschermt de privéleven en de familiale leven van de mensen, die twee autonome concepten zijn.

Eerst moet het onderlijnen dat er geen definitie van deze noties in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten.

Het blijkt uit van deze rechtspraak dat de Hof een ruime definitie van de notie privéleven geeft.

Immers heeft het Hof besloten dat:

“(…) trop restrictif de limiter (la vie privée) à un ‘cercle intime’ où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d’en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l’individu de nouer et développer des relation avec ses semblables » (Niemetz c. Allemagne, 16 dec. 1992, §29.) (…).

Voorts heeft het Hof ook gepreciseerd :

« la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l’intégrité physique et morale d’une personne ; la garantie offerte par l’article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Botta c. Italie, 24 febr. 1998 , § 32.) (…)

Volgens die rechtspraak beschermt het artikel 8 EVRM de relaties in de ruimere betekenis, en dus ook de sociale relaties.

In casu, kunnen we vaststellen dat de ouders en de kind verschillende sociale relaties heeft ontwikkeld.

Immers, worden de kinderen geschoold en bijgevolg heeft sociale relaties met klasgenoten ontwikkeld.

Het past vast te stellen dat de DVZ niet opnieuw ter discussie het bestaan van die sociale banden.

Bijgevolg heeft het DVZ niet rekening gehouden met het bestaan van die banden, en heeft een slechte interpretatie aan het artikel 8 EVRM.

Door niet die rechtspraak te eerbiedigen, heeft DVZ de scope van het artikel 8 EVRM geschonden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name stelt de gemachtigde dat de elementen aangehaald in de aanvraag van 27 juli 2012 en de aanvulling van 28 december 2012 geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde gaat vervolgens concreet in op de onderscheiden elementen die de verzoekende partijen in de aanvraag naar voor schoven als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de onder punt 1.10 geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde concreet toelicht waarom elk van de door de verzoekende partijen bijgebrachte elementen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze

verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Betreffende het niet aanvaarden van de scholing van de kinderen als buitengewone omstandigheid, menen de verzoekende partijen dat de scholing wel als buitengewone omstandigheid dient te worden overwogen omdat volgens de Raad van State zij omstandigheden moeten aantonen die een terugkeer naar hun land van oorsprong moeilijk maken, dat de scholing van de kinderen een dergelijke omstandigheid is, waarna de verzoekende partijen uit een arrest van de Raad van State citeren. Op basis van voornoemd arrest, menen de verzoekende partijen dat de scholing van hun kinderen een buitengewone omstandigheid is. Zij wijzen er op dat die informatie aan de verwerende partij werd overgemaakt en ze het bestaan van de buitengewone omstandigheid hebben aangetoond. De verzoekende partijen menen dan ook dat door geen rekening te houden met de scholing van de kinderen, de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De Raad wenst er op te wijzen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de scholing van de kinderen, doch oordeelde dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid vormt daar *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*. De verzoekende partijen laten na concrete elementen aan te halen waaruit blijkt dat het inderdaad kennelijk onredelijk zou zijn hun kinderen – zelfs tijdelijk – in hun land van herkomst school te laten lopen of dat ze aldaar niet van een gelijkaardig onderwijs kunnen genieten. De Raad kan dan ook niet concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid door het argument van de schoollopende kinderen *in casu* niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Voorts betwisten de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissing betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM in zoverre de verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties buiten de scope van artikel 8 van het EVRM vallen.

De verzoekende partijen stellen dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat dergelijke relaties in de scope van artikel 8 van het EVRM vallen, dat artikel 8 van het EVRM het privéleven en het familiale leven, wat twee autonome concepten zijn, beschermt. Vooreerst wensen de verzoekende partijen te onderlijnen dat de definities van deze noties *“in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten”*, dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een ruime definitie wordt gegeven aan de notie privéleven. De verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit de arresten van het EHRM ‘Niemetz c. Allemagne’ van 16 december 1992 en ‘Botta c. Italië’ van 24 februari 1998 en menen dat volgens deze rechtspraak artikel 8 van het EVRM de relaties in een ruimere betekenis beschermt en dus ook de sociale relaties, dat *in casu* kan vastgesteld worden dat zij en de kinderen verschillende sociale relaties hebben ontwikkeld, dat zij relaties hebben met de burens en dat de kinderen geschoold zijn en bijgevolg sociale relaties met klasgenoten hebben ontwikkeld, dat de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van de sociale relaties niet ter discussie stelt en bijgevolg geen rekening heeft gehouden met het bestaan van de banden en een slechte interpretatie heeft gegeven aan artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance” -toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partijen wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom het aangehaalde gezins- en privéleven geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurt.

Wat betreft het gezinsleven wordt niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat: *“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* Deze motieven worden door de verzoekende partijen niet betwist.

Ook wat betreft het ingeroepen privéleven heeft de verwerende partij gemotiveerd: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*, zodat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hen aangevoerde sociale relaties.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn, daar de door hen genoemde sociale relaties, relaties met burens en relaties met klasgenoten, wel degelijk vallen binnen de scope van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt.

Het begrip *'privéleven'* wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

De Raad wijst er op dat, zelfs indien *in casu* sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, vastgesteld dient te worden dat verzoekende partijen nooit toegelaten noch gemachtigd zijn geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partijen.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen het door hen ingeroepen privéleven slechts hebben opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. De verzoekende partijen kwamen immers op onwettige wijze het Rijk binnen en dienden een asielaanvraag in. Zij wisten of behoorden te weten dat zij niet op legale wijze in het land konden verblijven indien hun asielerzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partijen, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België relaties hebben aangeknoopt met burens en klasgenoten maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst waar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht, te verblijven en een privéleven te hebben. Bovendien, wat betreft hun aangevoerde sociale relaties, in de mate deze al zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat met de huidige moderne communicatiemiddelen niets hen verhindert via deze weg contact te onderhouden. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partijen op het grondgebied te gedogen.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens hun precair verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM hebben (zie in deze zin EHRM

5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77, EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

De Raad wijst er nog op dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De bestreden beslissing spreekt zich bovendien niet uit over de grond van de aanvraag van de verzoekende partijen om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert hen ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien hun aanvraag positief wordt beoordeeld. Ze houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij ten gronde of het door de verzoekende partijen ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat de verzoekende partijen de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat EHRM in het arrest Nyanzi *t.* het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekommen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg maken de verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Ook wordt een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middelen*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partijen in de aanhef van het middel de schending aanvoeren van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig

“beginsel van behoorlijk bestuur” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partijen laten na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast het hierboven reeds besproken materiële motiveringsplicht, geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partijen zich beroepen op een schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

De door de verzoekende partijen opgeworpen schendingen kunnen niet aangenomen worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER